

บทความวิชาการ

การจัดการเรียนรู้ในโลกยุคดิจิทัลสำหรับผู้ที่มีความต้องการพิเศษ

อาจารย์อรุณรัตน์ เดชสุวรรณ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ผศ.ดร.ชนิดา มิตราพันธ์

สถาบันวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนความพิการ พ.ศ. 2551 กำหนดให้ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการทั้งด้านการแพทย์ การจัดการศึกษา อาชีพและบุคคลทั่วไปในสังคม

ในการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความต้องการพิเศษมีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป จึงจำเป็นต้องจัดให้ผู้ที่มีความต้องการพิเศษมีสิทธิและโอกาสได้รับ การบริการและความช่วยเหลือทางการศึกษาเป็นพิเศษตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความบกพร่อง การสนับสนุนเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา เป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งเพื่อให้ผู้ที่มีความต้องการพิเศษเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ รวมทั้งบริการและความช่วยเหลืออื่นใดที่จำเป็นในด้านการศึกษาอย่างทั่วถึงทุกคน ทุกระบบและทุกระดับการศึกษา

เด็กกลุ่มต่าง ๆ ที่เป็เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ควรได้รับการดูแลเพิ่มเติมด้วยวิธีการพิเศษ ซึ่งต่างไปจากวิธีการตามปกติ เพื่อช่วยให้สามารถพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพที่มีอยู่ได้ เพื่อให้มีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดี มีโอกาสทางการศึกษาที่เท่าเทียม และได้รับการยอมรับในสังคม การจัดการศึกษาสำหรับคนความพิการควรมีการพัฒนาแบบการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมและทันสมัยซึ่งมอบประสบการณ์และโอกาสให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างมีความเท่าเทียมกับเด็กที่มีความปกติ

เด็กยุคใหม่หรือที่เรียกว่าดิจิทัลเนทีฟ (digital natives) จะเกิดและเติบโตมาพร้อมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ทำให้เด็กสามารถค้นหาข้อมูลจากสื่อดิจิทัลได้อย่างง่ายรวมถึงสามารถเป็นผู้สร้างสื่อได้เองอีกด้วย ซึ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ไม่ได้มีบทบาทเพียงแค่อำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิตและการสื่อสารของคนในสังคมเท่านั้น แต่ยังเข้ามามีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มุมมอง วิธีคิด ทักษะ ค่านิยมทางสังคม และวัฒนธรรมของผู้ใช้อีกด้วย ทำให้เด็กในยุคดิจิทัลจึงมีมุมมองความคิดที่แตกต่างออกไป

คำสำคัญ: ผู้มีความต้องการพิเศษ, การจัดการศึกษา, ดิจิทัลเนทีฟ

Received: May 26, 2021, Revised May 30, 2021, Accepted June 2, 2021

Learning Management In The Digital World for People With Special Needs

Arunrat Detsuwan

Faculty of Education, Ubonratchatani Rajabhat University

Asst.Prof.Dr.Chanida Mitranan

Research and Development Institute for Special Education, Srinakharinwirot University

Abstract

The Constitution of the Kingdom of Thailand, BE 2550 (2007), the National Education Act B.E. 2542 (1999), amended (No. 2), B.E. 2545 and the Education Management Act for Persons with Disabilities, B.E. medical education management Occupation and people in society

The management of education for people with special needs is different from that of education for the general public. Therefore, it is necessary to provide people with special needs the rights and opportunities to receive Special educational services and assistance from birth or with disabilities Support for technology, facilities, media, services and other educational assistance It is a necessity for people with special needs access to information. learning resources, as well as any other services and assistance necessary for universal education for all. all systems and all educational levels different groups of children with special needs Additional care should be taken by special means. which is different from the usual method to help them develop to their full potential to have physical health good mental health equal educational opportunities and accepted in society Education for people with disabilities should develop an appropriate and up-to-date teaching and learning model that provides experiences and opportunities for children with special needs on an equal footing with normal children.

The new generation of children, also known as digital natives, are born and raised with modern technology, enabling them to easily find information from digital media and become media creators. Modern technology does not only play a role in facilitating the lifestyle and communication of people in society. but also play a role in changing behaviors, perspectives, ways of thinking, attitudes, social values and user culture This makes children in the digital age have different perspectives and ideas.

Keywords: *People with special needs, Education Management, Digital Negative*

คำขอบคุณ : งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

บทนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 กำหนดให้ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการทั้งด้านการแพทย์ การจัดการศึกษา อาชีพและบุคคลทั่วไปในสังคม

ในการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความต้องการพิเศษมีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป จึงจำเป็นต้องจัดให้ผู้ที่มีความต้องการพิเศษมีสิทธิและโอกาสได้รับ การบริการและความช่วยเหลือทางการศึกษาเป็นพิเศษตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความบกพร่อง การสนับสนุนเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา เป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งเพื่อให้ผู้ที่มีความต้องการพิเศษเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ รวมทั้งบริการและความช่วยเหลืออื่นใดที่จำเป็นในด้านการศึกษาอย่างทั่วถึงทุกคน ทุกระบบและทุกระดับการศึกษา

เด็กกลุ่มต่าง ๆ ที่เป็เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ควรได้รับการดูแลเพิ่มเติมด้วยวิธีการพิเศษ ซึ่งต่างไปจากวิธีการตามปกติ เพื่อช่วยให้สามารถพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพที่มีอยู่ได้ เพื่อให้มีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดี มีโอกาสทางการศึกษาที่เท่าเทียม และได้รับการยอมรับในสังคม การจัดการศึกษาสำหรับคนมีความต้องการพิเศษควรมีการพัฒนาแบบการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมและทันสมัยซึ่งมอบประสบการณ์และโอกาสให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างมีความเท่าเทียมกับเด็กที่มีความปกติ

เด็กยุคใหม่หรือที่เรียกว่าดิจิทัลเนทีฟ (digital natives) จะเกิดและเติบโตมาพร้อมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ทำให้เด็กสามารถค้นหาข้อมูลจากสื่อดิจิทัลได้อย่างง่ายรวมถึงสามารถเป็นผู้สร้างสื่อได้เองอีกด้วย ซึ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ไม่ได้มีบทบาทเพียงแค่อำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิตและการสื่อสารของคนในสังคมเท่านั้น แต่ยังเข้ามามีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มุมมอง วิธีคิด ทักษะคิด ค่านิยมทางสังคม และวัฒนธรรมของผู้ใช้อีกด้วย ทำให้เด็กในยุคดิจิทัลจึงมีมุมมองความคิดที่แตกต่างออกไป (สุรารักษ์ จุตระกูล, 2560)

การจัดการศึกษา

ผู้ที่มีความต้องการพิเศษสามารถพบสภาวะที่การพัฒนาของสมองหยุดชะงักหรือพัฒนาไม่สมบูรณ์ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะ คือ มีความบกพร่องของทักษะต่างๆ ในช่วงระยะวัยพัฒนาการทักษะต่าง ๆ เหล่านี้ ได้แก่ ทักษะในด้านการรู้คิด (Cognitive) ภาษา (Language) การเคลื่อนไหว(Motor) และความสามารถทางสังคม (Social Abilities) ซึ่งทักษะทั้งหมดเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกื้อหนุนต่อระดับเชาวน์ปัญญา (การจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทย, 2560)

Dettmer,Dyck & Thurston (1996), Deiner (2010),Lewis & Doorlag (1995) การจัดการศึกษา สำหรับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษยึด “ความเสมอภาค” และ “การจัดการให้เป็นปกติ” เป็นหลักการที่ มุ่งเน้นสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ในหลายประเทศได้ริเริ่ม พัฒนา ปรับเปลี่ยนแนวทางปฏิบัติการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความแตกต่าง ของบุคคล เพื่อเปิดโอกาสและส่งเสริมให้สามารถเรียนรู้และอยู่ร่วมกันในสังคมได้ ไม่ว่าจะเป็นสิทธิ ทางการศึกษา รูปแบบและวิธีการจัดการศึกษา และบริการสนับสนุนต่าง ๆ รวมถึงกำหนดระเบียบและ ข้อบังคับต่าง ๆ ที่ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตาม ประเทศไทย จุดประสงค์เพื่อจัดการศึกษาที่เหมาะสมและสอดคล้อง กับความต้องการ ว่าเป็นพิเศษทุกประเภท ให้จัดการศึกษาที่มีรูปแบบ และระบบการจัดการที่หลากหลายและครอบคลุมทุกช่วงวัยตั้งแต่แรก เกิดหรือแรกพบความบกพร่องหรือความความต้องการพิเศษต่อเนื่องตลอดชีวิต

การจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทยได้นำหลักการดังกล่าวข้างต้นมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการ การศึกษาในบริบทของการเรียนร่วม เช่น เบญจาชลธารันท์ (2546) ได้นำเสนอองค์ประกอบหลักในการบริหาร จัดการศึกษาโดยนำหลักการ (Least Restrictive Environment : LRE) และ (Universal Design : UD) มาใช้กับบริบทของประเทศไทย โดยใช้ชื่อว่า “โครงสร้างซีท” (SEAT framework) มีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ

1) นักเรียน (Student)

- นักเรียนที่มีความบกพร่องหรือความต้องการพิเศษ ควรมีการเตรียมความพร้อมทั้งในด้านร่างกาย วิชาการ อารมณ์และสังคม รวมถึงการช่วยเหลือตนเอง

- นักเรียนทั่วไป ควรมีการเตรียมความพร้อมในด้านความรู้ความเข้าใจพื้นฐาน ทักษะ และ การยอมรับเพื่อนที่มีความบกพร่องหรือความต้องการพิเศษ

2) สภาพแวดล้อม (Environment)

- ทางกายภาพ หมายถึง สถานศึกษาต้องคำนึงถึงการจัดสภาพแวดล้อมให้มีขีดจำกัดน้อย ที่สุดในการจัดการศึกษาและการเรียนรู้สำหรับผู้เรียน รวมถึงอาคาร สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งใน ชั้นเรียนและนอกห้องเรียน

- บุคคลที่เกี่ยวข้อง หมายถึง พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู และบุคลากรอื่นในโรงเรียน ควรมีส่วนร่วม ในการกำหนดนโยบาย แนวทางการดำเนินการจัดการศึกษา และเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ การยอมรับเมื่อนักเรียนที่มีความบกพร่องหรือความต้องการพิเศษเข้าสู่ระบบการศึกษา

3) กิจกรรมการเรียนการสอน (Activities) หมายถึง กิจกรรมภายในและภายนอกห้องเรียนในสถานศึกษาที่มีส่วนให้นักเรียนทั่วไปและ นักเรียนที่มีความบกพร่องหรือความต้องการพิเศษได้รับการพัฒนาทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ประกอบด้วย

- การรับนักเรียนที่มีความบกพร่องหรือความต้องการพิเศษเข้าเรียน
- การบริหารจัดการหลักสูตร
- การจัดตารางเรียน
- การประสานความร่วมมือ
- การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
- การจัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคล
- กระบวนการตรวจสอบและประเมินผลทางการศึกษา
- การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในสถานศึกษาและชุมชน
- การรายงานความก้าวหน้าของนักเรียน
- การประกันคุณภาพ
- การนิเทศ ติดตาม ประเมินและปรับปรุงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสอนและ พัฒนานักเรียนที่มีความบกพร่องหรือความต้องการพิเศษ

4) เครื่องมือ (Tools) หมายถึง นโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจ งบประมาณ ระบบการบริหารจัดการ กฎกระทรวง เทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ ตำรา ความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา รวมถึงครูการศึกษา พิเศษและนักวิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องหรือพิการ สิ่งที่น่าสนใจ เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการเรียนร่วม สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องหรือพิการเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และดำรงชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด องค์ประกอบของโครงสร้างชี้ท ทุกองค์ประกอบล้วนมีจุดมุ่งหมายเพื่อตอบสนองความต้องการจำเป็นพิเศษของนักเรียนที่มีความบกพร่องหรือพิการ นักเรียนทั่วไป และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสถานศึกษาอาจนำโครงสร้างชี้ทมาประยุกต์ใช้ในการจัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบ อาทิ การ

จัดการศึกษา เฉพาะความพิการ การเรียนร่วมหรือแบบเรียนรวม ซึ่งครูที่ทำหน้าที่ในการจัดการศึกษาพิเศษ ต้องมีความรู้ เกี่ยวกับการจัดการศึกษาให้กับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษไม่จำเป็นการจัดสภาพแวดล้อม การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการพัฒนาผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ

ดิจิทัลกับผู้ที่มีความต้องการพิเศษ

เทคโนโลยีสมัยใหม่มีบทบาทอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิตและการสื่อสาร ของคนในสังคมเท่านั้น แต่ยังเข้ามามีบทบาทใน การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มุมมอง วิถีคิด ทักษะคิด ค่านิยมทางสังคม และวัฒนธรรมของผู้ใช้อีกด้วย ทำให้ เด็กในยุคดิจิทัลจึงมีมุมมองความคิดที่แตกต่างออกไป (จิตินัน บุญภาพ คอมมอน, 2556) ทั้งนี้เด็กมีวิธีการ ใช้งานสื่อดิจิทัลแตกต่างจากผู้ใหญ่ โดยผู้ใหญ่จะต้องให้ คำแนะนำในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่อย่างถูกวิธีและเกิด ประโยชน์นอกจากนี้ผู้ใกล้ชิดกับเด็กควรตระหนักถึงความ ฉลาดทางดิจิทัล (digital intelligence) หรือ DQ โดย ความฉลาดทางดิจิทัลเป็นชุดของความสามารถทางสังคม อารมณ์และสติปัญญาที่ช่วยให้เด็กเผชิญกับความท้าทาย กับเทคโนโลยีสมัยใหม่ดังนั้นในระดับสถานศึกษาหรือระดับประเทศต้องมีการจัดการเรียนรู้ที่ล้ำสมัยส่งเสริมทักษะทางดิจิทัลให้แก่ผู้ที่มีความต้องการพิเศษ

สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และ คุณภาพเยาวชน หรือ สสค. ได้ประมวลข้อมูลจากสภา เศรษฐกิจโลก (World Economic Forum) เกี่ยวกับ คุณลักษณะและทักษะในโลกยุคดิจิทัล หรือเรียกว่า ‘ความ ฉลาดทางดิจิทัล’ (DQ) ที่จำเป็นสำหรับเด็กในศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วย 8 ทักษะที่เด็กและเยาวชนยุคใหม่ควร เรียนรู้ในการเป็นพลเมืองโลกยุคดิจิทัล ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้(สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (สสค.), 2559)

1) ทักษะการรักษาอัตลักษณ์ที่ดีของตนเอง (digital citizen identity) คือ ความสามารถในการสร้างและการ จัดการอัตลักษณ์ที่ดีของตนเองทั้งในโลกออนไลน์และโลก ความจริง เช่น เด็กแสดงความสามารถพิเศษของตนเอง ในการร้องเพลงหรือสอนแต่งหน้าผ่านเฟสบุ๊กหรือยูทูบ เป็นต้น

2) ทักษะการจัดการเวลาหน้าจอ (screen time management) คือ ความสามารถในการบริหารเวลาการใช้อุปกรณ์ดิจิทัล และความสามารถในใช้งานอุปกรณ์ดิจิทัล ที่หลากหลายในเวลาเดียวกันได้เช่น เด็กสามารถใช้โทรศัพท์สมาร์โฟนเพื่อการชมการ์ตูนในยูทูบ และในขณะ เดียวกันใช้แท็บเล็ตเพื่อการค้นหาข้อมูล เป็นต้น

3) ทักษะการจัดการกับการคุกคามบนโลกออนไลน์ (cyberbullying management) คือ ความสามารถในการ ป้องกันจากการคุกคามหรือข่มขู่บนโลกออนไลน์ได้อย่างชาญฉลาด เช่น เด็กสามารถรู้เท่าทันภัยที่มาจากสื่อออนไลน์ โดยไม่บอกข้อมูลส่วนตัวที่สำคัญให้กับบุคคลที่ไม่รู้จักใน โลกออนไลน์ เป็นต้น

4) ทักษะการจัดการความปลอดภัยของตนเองใน โลกออนไลน์(cybersecurity management) คือ ความ สามารถในการป้องกันข้อมูลด้วยการสร้างระบบความปลอดภัยที่เข้มแข็งและป้องกันการโจรกรรมข้อมูลหรือการ โจมตีออนไลน์ได้เช่น เด็กสามารถใช้รหัสผ่านในการเข้า ใช้งานคอมพิวเตอร์หรือแท็บเล็ต เพื่อการเข้าถึงข้อมูลใน สื่อออนไลน์ได้เป็นต้น

5) ทักษะการจัดการความเป็นส่วนตัว (privacy management) คือ ความสามารถในการบริหารจัดการ ข้อมูลส่วนตัวเพื่อป้องกันการถูกรบกวนจากผู้อื่น เช่น เด็ก สามารถเลือกรับและปฏิเสธข้อมูลหรือเพื่อนในสื่อออนไลน์ ได้เป็นต้น

6) ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (critical thinking) คือ ความสามารถในการวิเคราะห์หรือแยกแยะ ระหว่างข้อมูลที่ถูกต้องและข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง รวมถึงข้อมูล ที่มีเนื้อหาที่สร้างสรรค์และข้อมูลที่เข้าข่ายอันตรายได้ เช่น เด็กสามารถบอกประโยชน์และโทษของการชมการ์ตูน หรือเกมออนไลน์ได้ เป็นต้น

7) ทักษะการจัดการข้อมูลที่เป็นร่องรอยบนโลก ออนไลน์ (digital footprints) คือ ความสามารถในการจัดการข้อมูลที่ไม่ทิ้งร่องรอยไว้บนโลกออนไลน์รวมทั้ง การเข้าใจผลลัพธ์หรือผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจาก การใช้งาน เช่น เด็กสามารถลบข้อมูลที่ไม่ต้องการเปิดเผย ให้กับบุคคลอื่นในสื่อออนไลน์ได้ เป็นต้น

8) ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมีจริยธรรม (digital empathy) คือ ความสามารถในการใช้งานอย่าง ปลอดภัย และสร้างสรรค์รวมถึงการใช้สื่อดิจิทัลอย่างมี จริยธรรมต่อตนเองและผู้อื่น เช่น เด็กสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นในสื่อออนไลน์ โดยใช้ข้อความที่มี ภาษาสุภาพ เป็นต้น

รูปแบบโมเดลทางการศึกษาดิจิทัล

ภาพที่ 1 โมเดลการศึกษาแบบดิจิทัล

สรุปท้ายบท

การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ จึงเป็นการรวมพลังระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กร ชุมชน องค์กรคนพิการ ผู้ปกครองคนพิการ และองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิด การประสานความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการทุกระบบและครบวงจร จึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมพัฒนาระบบการทำงานร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

การสนับสนุนอุปกรณ์เครื่องช่วยเหลือ การบริการ ยุทธศาสตร์ สิ่งอำนวยความสะดวก โดย คณะกรรมการจะต้องมีการแลกเปลี่ยนมุมมอง ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวนักเรียน การดำเนินกิจกรรม ประจำวันในสิ่งแวดล้อมที่นักเรียนใช้เวลาส่วนใหญ่ทำด้วย

ตนเองหรือทำร่วมกับคนอื่น งานหรือ กิจกรรมที่นักเรียนควรทำหรือจำเป็นต้องทำด้วยตนเองหรือการเรียนรู้ที่จำเป็นตามวัย การช่วยเหลือ ของคณะกรรมการจะต้องเป็นไปอย่างกระตือรือร้นทั้งการสอน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การเรียนรู้ร่วมกันเพื่อให้เลือกเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกได้เหมาะสมกับคนพิการมากที่สุด สอดคล้องกับข้อมูลความต้องการจำเป็น ความสนใจหรือความสามารถของนักเรียน

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าประเทศไทยให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการเป็นอย่างมาก โดยมีกฎหมายและนโยบายรองรับ เพื่อให้คนพิการสามารถเรียนรวมกับคนทั่วไปได้อย่างมีคุณภาพ รวมทั้งมีกฎหมาย นโยบายที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลือ อันใดทางการศึกษาสำหรับคนพิการตั้งแต่กฎหมายรัฐธรรมนูญ จนถึงกฎกระทรวง มีการกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการได้มา ซึ่งรัฐต้องจัดสรรงบประมาณเป็นพิเศษให้สอดคล้องกับความจำเป็นในการศึกษาสำหรับ ผู้เรียนที่เป็นคนพิการ โดยคำนึงถึงความเสมอภาคทางการศึกษาและความเป็น นธรรม ทั้งนี้เพราะเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษามี คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นเนื่องจากลดหย่อนความลำบากและให้ความสำคัญกับความสามารถที่มีอยู่ เพราะ นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษา มีจุดเด่น ข้อจำกัด ความสนใจและประสบการณ์ เฉพาะบุคคล ดังนั้นการเลือกเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักเรียนควรมีการวิเคราะห์อย่างละเอียดเป็นระบบ

เอกสารอ้างอิง

กรมกิจการเด็กและเยาวชน. (2556). การรู้เท่าทันสื่อ ออนไลน์ของเด็กและเยาวชน

การจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทย. (2560). (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก

[https://sites.google.com/site/mattayom46/klum-sara-kar-reiyn-ru-kar-suksa-](https://sites.google.com/site/mattayom46/klum-sara-kar-reiyn-ru-kar-suksa-phises/kar-cadkar-suksa-phises-ni-prathesthiy)

[phises/kar-cadkar-suksa-phises-ni-prathesthiy](https://sites.google.com/site/mattayom46/klum-sara-kar-reiyn-ru-kar-suksa-phises/kar-cadkar-suksa-phises-ni-prathesthiy) (สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2564).

เบญญา ชลธารันท์. (2546). คู่มือการบริหารจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.คณะครุศาสตร์
วิทยาลัยครูสวนดุสิต.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545.

ฐิตินัน บัญญาพ คอมมอน. (2556). บทบาทของสื่อใหม่ ในการสร้างค่านิยมทางสังคม และอัตลักษณ์ของเยาวชนไทยในเขต
กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัย อุดรภักดิ์.

สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพ เยาวชน (สสค.). (2559). ความฉลาดทาง ดิจิทัล (Digital Intelligence: DQ) ที่
จำเป็นสำหรับเด็กในศตวรรษที่ 21.

สุภารักษ์จุตรกุล. (2560). ครอบครัวกับการรู้เท่าทันสื่อดิจิทัล (Digital Literacy) ของดิจิทัลเน็ตฟ.